

CHÚA KHIỂN LÒNG TÔI VUI MỪNG

Kinh Thánh: Thi thiên 4:1-8

“**1** Hỡi Đức Chúa Trời của sự công bình tôi, Khi tôi kêu cầu, xin hãy đáp lời tôi. Khi tôi bị gian truân Ngài để tôi trong nơi rộng rãi; Xin hãy thương xót tôi, và nghe lời cầu nguyện tôi. **2** Hỡi các con loài người, sự vinh hiển ta sẽ bị sỉ nhục cho đến chừng nào? Các ngươi sẽ ưa mến điều hư không, Và tìm sự dối trá cho đến bao giờ? **3** Phải biết rằng Đức Giê-hô-va đã để riêng cho mình người nhân đức. Khi ta kêu cầu Đức Giê-hô-va, ắt Ngài sẽ nghe lời ta. **4** Các ngươi khá e sợ, chớ phạm tội; Trên giường mình hãy suy gẫm trong lòng, và làm thinh. **5** Hãy dâng sự công bình làm của lễ Và để lòng tin cậy nơi Đức Giê-hô-va. **6** Nhiều người nói: Ai sẽ cho chúng ta thấy phước? Hỡi Đức Giê-hô-va, xin soi trên chúng tôi sự sáng mặt Ngài. **7** Chúa khiến lòng tôi vui mừng nhiều hơn chúng nó, Dầu khi chúng nó có lúa mì và rượu nho dư dật. **8** Hỡi Đức Giê-hô-va, tôi sẽ nằm và ngủ bình an; Vì chỉ một mình Ngài làm cho tôi được ở yên ổn.”

Gợi ý bài học Thi Thiên 4 là lời cầu nguyện của Đa-vít trong một hoàn cảnh đầy áp lực. Mặc dù Kinh Thánh không cho biết chính xác sự kiện nào đã xảy ra, nhưng qua nội dung Thi Thiên, có thể thấy Đa-vít đang bị nhiều người vu khống, xúc phạm danh dự và dùng những điều hư không, dối trá để chống lại ông. Nếu Thi Thiên 3 là lời cầu nguyện trong buổi sáng sau một đêm chạy trốn, thì Thi Thiên 4 giống như lời tâm sự của Đa-vít khi màn đêm buông xuống. Sau một ngày đầy căng thẳng, ông không đắm chìm trong cay đắng nhưng tìm sự bình an nơi Đức Chúa Trời.

Đa-vít mở đầu bằng lời cầu nguyện: " Hỡi Đức Chúa Trời của sự công bình tôi, Khi tôi kêu cầu, xin hãy đáp lời tôi. " Ông gọi Chúa là "**Đức Chúa Trời của sự công bình tôi**", vì ông biết Đức Chúa Trời là Đấng xét xử công minh. Khi con người hiểu lầm và kết án mình, ông tìm đến Đấng phán xét công chính chứ không tìm cách tự minh oan. Đa-vít cũng nhắc lại kinh nghiệm trước đây: "Khi tôi bị gian truân Ngài để tôi trong nơi rộng rãi". Hình ảnh này rất đẹp. "Gian truân" mang ý nghĩa bị ép chặt, ngột ngạt như không còn lối thoát. Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng mở rộng con đường, đem sự giải cứu và cho ông chỗ đứng vững vàng. Đó cũng là lời nhắc nhở cho chúng ta. Khi cuộc sống dường như bế tắc, khi áp lực khiến tâm hồn nghẹt thở, điều đầu tiên người tin Chúa cần làm không phải là hoảng loạn hay biện minh cho mình, nhưng là chạy đến với Chúa trong sự cầu nguyện.

Từ câu 2 đến câu 5, Đa-vít chuyển sang nói với những người đang chống đối mình. Ông trách họ: "Hỡi các con loài người, sự vinh hiển ta sẽ bị sỉ nhục cho đến chừng nào? Các ngươi sẽ ưa mến điều hư không, Và tìm sự dối trá cho đến bao giờ?"

Những người này có địa vị và quyền lực, nhưng họ lại dùng sự giả dối để làm tổn hại danh dự của người khác. Họ theo đuổi những điều không có giá trị và dùng lời nói sai sự thật để đạt mục đích. Trái lại, Đa-vít có một sự xác quyết: " Đức Giê-hô-

va đã để riêng cho mình người nhân đức" Chính niềm tin mình thuộc về Đức Chúa Trời giúp ông không bị dao động trước lời vu khống hay sự chống đối của con người. Sau đó, ông kêu gọi họ: Hãy kính sợ Đức Chúa Trời và đừng phạm tội. Hãy lặng lẽ suy xét lòng mình. Hãy dâng của lễ công bình. Hãy đặt lòng tin cậy nơi Đức Giê-hô-va. Đây chính là con đường trở về với Chúa. Không phải tiếp tục sống bằng sự giả dối hay mưu tính của con người, nhưng thay đổi tâm lòng và đặt niềm tin nơi Đức Chúa Trời.

Có nhiều người hỏi: "Ai sẽ cho chúng ta thấy phước?" Đó cũng là câu hỏi của con người ngày nay. Người ta đi tìm hạnh phúc nơi tiền bạc, thành công, địa vị hay sự thuận lợi của hoàn cảnh. Nhưng Đa-vít cầu xin: " Hỡi Đức Giê-hô-va, xin soi trên chúng tôi sự sáng mặt Ngài " Ông biết điều quý giá nhất không phải là hoàn cảnh thay đổi, nhưng là được Chúa đoái xem và ban ân điển. Đa-vít tiếp tục làm một sự so sánh rất ý nghĩa: " Chúa khiến lòng tôi vui mừng nhiều hơn chúng nó, Dầu khi chúng nó có lúa mì và rượu nho dư dật." Đối với người Do Thái, mùa gặt bội thu là niềm vui lớn nhất trong năm. Thế nhưng Đa-vít khẳng định rằng niềm vui có được từ sự hiện diện của Đức Chúa Trời còn lớn hơn tất cả những phước hạnh vật chất. Niềm vui của thế gian phụ thuộc vào hoàn cảnh. Niềm vui Chúa ban xuất phát từ mối tương giao với Ngài.

Thi Thiên kết thúc bằng một lời tuyên xưng đầy bình an: "Tôi sẽ nằm và ngủ bình an; Vì chỉ một mình Ngài làm cho tôi được ở yên ổn." Điều đáng chú ý là hoàn cảnh của Đa-vít lúc này chưa thay đổi. Kẻ thù vẫn còn đó. Những lời vu khống vẫn chưa chấm dứt. Nhưng lòng ông đã thay đổi. Ông không còn để nỗi sợ điều khiển mình nữa, vì ông biết Đức Chúa Trời đang gìn giữ mình. Sự bình an thật không đến khi mọi nan đề đều được giải quyết, nhưng đến khi chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời đang ở cùng và bảo vệ mình.

Kết luận: Thi Thiên 4 dạy chúng ta cách sống giữa những áp lực, hiểu lầm và bất công của cuộc đời. Đừng để lòng mình đầy cay đắng hay nóng giận. Hãy đem mọi điều đến với Chúa trong sự cầu nguyện. Đừng dùng sự giả dối để bảo vệ mình, nhưng hãy sống công chính và tin cậy Đức Chúa Trời. Niềm vui lớn nhất không nằm ở sự thành công hay những điều mình có được, nhưng ở chính sự hiện diện và ân điển của Chúa. Khi Chúa là nơi nương náu của chúng ta, chúng ta sẽ có sự bình an mà hoàn cảnh không thể lấy đi được.

Câu hỏi áp dụng bài học:

- 1.Khi gặp oan ức, áp lực hoặc hoàn cảnh bế tắc, tôi thường phản ứng bằng lo lắng, nóng giận hay biết dừng lại để cầu nguyện và giao cho Chúa?
- 2.Với những người xung quanh tôi đang góp phần xây dựng sự thật và bình an, hay vô tình dùng lời nói dối, sự nghi ngờ và hư không để tấn công người khác ?
- 3.Niềm vui và sự bình an của tôi hôm nay đang dựa vào hoàn cảnh thuận lợi hay xuất phát từ việc tôi thật sự tin cậy và nương náu nơi Đức Chúa Trời?